

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului

în cauza civilă

Manolov Victor împotriva Inspectoratului Național de Securitate Publică, Direcția
Patrulare "SUD" al INSP al IGP, intervenient accesoriu Jitaru Dumitru, Ministerul
Justiției al Republicii Moldova și Inspectoratului General al Poliției

(repararea prejudiciului material și moral cauzat prin tragerea ilegală la răspundere
contravențională)

împotriva deciziei din 8 iulie 2025 a Curții de Apel Sud, sediul Comrat

(Dosarul nr. 2ra-633/25

NR. PIGD 2-24078568-01-2ra-24092025)

Recursul este vădit neîntemeiat. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de
apel nu constituie temei de casare a acesteia.

Judecătoria Cimișlia, sediul Central (jud. A. Brînza)

Curtea de Apel Sud, sediul Comrat (jud. A. Mironov, G. Colev, V. Hudoba)

20 mai 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților, admisibilitatea recursului declarat de reprezentantul Inspectoratului Național de Securitate Publică, Raileanu Mihaela,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Diana Stanilă,

Ion Munteanu, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 17 iulie 2024, Manolov Victor, prin intermediul avocatului Casap Anatolie, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Național de Securitate Publică, Direcția Patrulare "SUD" al INSP al IGP, intervenient accesoriu Jitaru Dumitru, Ministerul Justiției al Republicii Moldova și Inspectoratului General al Poliției cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin tragerea ilegală la răspundere contravențională.

2. În motivarea cererii de chemare în judecată, a indicat că, la 13 aprilie 2022, în privința lui Manolov Victor a fost întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție, potrivit căruia ultimul a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 287³ alin. (1) Cod contravențional, pentru faptul că Manolov Victor la 13 aprilie 2022 ora 17:2, conducea mijlocul de transport de model „Toyota”, cu n/î „XXX XXX”, prin r-nul Cimișlia, s. Porumbrei, fără certificat care atestă achitarea vinietei pentru perioada mai mică de 7 zile.

3. Astfel, acțiunile lui Manolov Victor au fost calificate de agentul constator în baza art. 287³ alin. (1) Cod contravențional, fiind sancționat cu amendă în mărime de 45 unități convenționale, ceea ce în corespundere cu art. 34 alin. (1) din Codul contravențional, constituie 2250 lei.

4. Nefiind de acord cu procesul-verbal întocmit la 13 aprilie 2022 pe semnele contravenției prevăzute de art. 287³ alin. (1) Cod contravențional, la 21 aprilie 2022, Manolov Victor, a formulat contestație împotriva procesului verbal cu privire la contravenție și a deciziei de sancționare nr. MAI05 498194 din 13 aprilie 2022, în adresa autorității din care face parte agentul constator.

5. A menționat că prin hotărârea Judecătoriei Cimișlia, sediul Central din 14 iunie 2023, a fost admisă contestația înaintată de Manolov Victor privind anularea procesului verbal cu privire la contravenție și a deciziei de sancționare nr. MAI05 498194 din 13 aprilie 2022, s-a încetat procesul contravențional pornit în privința lui Manolov Victor în baza art. 287³ alin. (1) Cod contravențional, constatat prin procesul verbal nr. MAI05 498194 din 13 aprilie 2022, din lipsa faptului contravenției.

6. Astfel, a solicitat admiterea acțiunii, încasarea de la Inspectoratul Național de Securitate Publică, în beneficiul reclamantului Manolov Victor, a sumei de 10 000 lei cu titlu de prejudiciu material, cauzat prin tragerea ilegală la răspundere contravențională în baza procesului-verbal și a deciziei de sancționare nr. MAI05 498194 din 13 aprilie 2022,

precum și a sumei de 10 000 lei cu titlu de prejudiciu moral pentru aceleași împrejurări, și a sumei de 10 000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată suportate în cadrul prezentului proces civil.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

7. Prin hotărârea Judecătorei Cimișlia, sediul Central din 21 ianuarie 2025, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Manolov Victor împotriva Inspectoratului Național de Securitate Publică, Direcția Patrulare "SUD" al INSP al IGP, intervenient accesoriu Jitaru Dumitru, Ministerul Justiției al Republicii Moldova și Inspectoratului General al Poliției cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin tragerea ilegală la răspundere contravențională, s-a încasat din contul Inspectoratului Național de Securitate Publică în beneficiul lui Manolov Victor suma de 5000 lei, cu titlu de prejudiciu material, suma de 3000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, suma de 4000 lei, cu titlu de cheltuieli de asistență juridică a avocatului, proporțional părții admise, iar în total suma de 12 000 lei. În rest, acțiunea s-a respins ca neîntemeiată.

8. Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că în privința lui Manolov Victor a fost întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție și aplicată sancțiunea contravențională, ulterior anulată prin hotărâre judecătorească definitivă, fiind constatat lipsa faptului contravenției, ceea ce echivalează cu caracterul neîntemeiat al tragerii la răspundere contravențională.

9. Instanța a stabilit că anularea actelor contravenționale constituie un veritabil act de reabilitare, apt să confirme existența unei ingerințe nelegitime în drepturile reclamantului, inclusiv sub aspectul încălcării prezumției de nevinovăție, fiind întrunite condițiile angajării răspunderii patrimoniale a statului pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile organului constatator.

10. Totodată, prima instanță a apreciat că, în temeiul normelor Codului civil și al Legii nr. 1545/1998, prejudiciul moral este reparabil chiar și în lipsa unui prejudiciu material dovedit integral, iar stabilirea cuantumului urmează a fi realizată în baza criteriului echității, ținând cont de natura dreptului încălcat și de consecințele suportate de către Manolov Victor.

11. În ceea ce privește prejudiciul material, instanța a reținut că doar cheltuielile efectiv dovedite, necesare și rezonabile pot fi compensate, motiv pentru care a admis parțial pretențiile, în limita probelor administrate, respingând restul ca nedovedite.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

12. Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 22 ianuarie 2025, reprezentantul Inspectoratului Național de Securitate Publică, Raileanu Mihaela a depus apel împotriva hotărârii Judecătorei Cimișlia, sediul Central din 21 ianuarie 2025, solicitând admiterea cererii de apel, casarea hotărârii instanței de fond, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

13. La 24 ianuarie 2025, avocatul Casap Anatolie în interesele lui Manolov Victor a depus apel împotriva hotărârii Judecătorei Cimișlia, sediul Central din 21 ianuarie 2025, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii instanței de fond și pronunțarea unei decizii de admitere integrală a acțiunii civile înaintate.

14. În motivarea cererii de apel, **reprezentantul Inspectoratului Național de Securitate Publică, Raileanu Mihaela** a invocat că hotărârea primei instanțe este lipsită de fundament temeinic și contrară materialului probator administrat, invocând prevederile art. 386 alin. (1) Cod de procedură civilă, potrivit cărora circumstanțele importante nu au fost elucidate pe deplin, nu au fost dovedite prin probe veridice, concluziile instanței sunt contradictorii situației de fapt, iar normele de drept material și procedural au fost aplicate eronat.

15. A evidențiat că instanța de fond a stabilit eronat raportul juridic dedus judecății, nu a apreciat complet și obiectiv probele și a adoptat o hotărâre neîntemeiată, motiv pentru care aceasta urmează a fi casată de instanța de apel, concluzionând că admiterea acțiunii formulate de avocatul Casap Anatolie în interesele lui Manolov Victor este nejustificată.

16. În susținerea poziției, a invocat că întocmirea procesului-verbal contravențional reprezintă o obligație legală a agentului constatator, care nu poate fi calificată drept acțiune ilicită, iar anularea ulterioară a actului contravențional nu echivalează cu constatarea caracterului ilegal al acțiunilor autorității.

17. De asemenea, a menționat că nu există o hotărâre definitivă prin care reclamantul să fi fost declarat nevinovat în sensul cerut de lege și nici nu s-au constatat cazurile de înlăturare a răspunderii contravenționale prevăzute de lege.

18. A mai subliniat că, potrivit art. 384 alin. (2) lit. u) și alin. (3¹) Cod contravențional, dreptul la despăgubiri apare doar dacă prin hotărâre judecătorească definitivă se constată caracterul ilicit al acțiunilor autorității, condiție care nu este întrunită în speță, iar instanța nu a emis o încheiere interlocutorie privind încălcarea legalității.

19. Totodată, a susținut că pretențiile privind prejudiciul material și cheltuielile de asistență juridică sunt neîntemeiate, întrucât nu au fost prezentate probe pertinente, inclusiv contractul de asistență juridică, rapoarte privind timpul de muncă și justificarea cuantumului solicitat, iar cheltuielile trebuie să fie reale, necesare și rezonabile.

20. Referitor la temeiul juridic, a invocat că Legea nr. 1545/1998 nu este aplicabilă, deoarece nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 3 și art. 6 din această lege, iar răspunderea statului intervine doar în cazuri strict determinate, precum condamnarea ilegală sau aplicarea ilegală a unor măsuri privative, situații inexistente în speță.

21. De asemenea, a evidențiat că Manolov Victor putea solicita despăgubiri în cadrul procesului contravențional, iar neexercitarea acestui drept nu poate fi imputată autorității, fiind incidente prevederile art. 2006 Cod civil privind obligația de a înlătura prejudiciul prin mijloace legale.

22. În concluzie, a susținut că nu sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale, nu a fost dovedit prejudiciul material sau moral și nici caracterul ilicit al acțiunilor autorității, motiv pentru care acțiunea este neîntemeiată, iar hotărârea primei instanțe urmează a fi casată.

23. În motivarea cererii de apel, **avocatul Casap Anatolie în interesele lui Manolov Victor** a invocat că potrivit art. 13 alin. (1) și (2) din Legea nr. 1545/1998, repararea prejudiciului material și moral se efectuează din contul bugetului de stat sau al autorității competente, iar în speță sunt aplicabile și prevederile art. 384 alin. (2) lit. u) și alin. (3¹) din Codul contravențional, care consacră dreptul persoanei de a solicita despăgubiri în cazul în care prin hotărâre judecătorească definitivă s-a constatat caracterul ilicit al acțiunilor autorității.

24. A susținut că hotărârea Judecătoriei Cimișlia, sediul central din 14 iunie 2023, definitivă la 10 octombrie 2023, prin care a fost anulată decizia de sancționare și procesul-verbal contravențional, constituie temeiul juridic și factual pentru repararea prejudiciului, Manolov Victor fiind îndreptățit să solicite despăgubiri pentru sancționarea ilegală, acestea urmând a fi suportate din contul instituției care are personalitate juridică distinctă.

25. Cu referire la prejudiciul moral, reprezentantul apelantului a reținut că tragerea ilegală la răspundere contravențională, inițierea procesului contravențional și necesitatea contestării sancțiunii în instanță constituie prin ele însele o încălcare a dreptului la prezumția de nevinovăție, justificând acordarea sumei de 10 000 lei, considerată o satisfacție echitabilă, criticând soluția primei instanțe de a reduce cuantumul la 3000 lei.

26. În ceea ce privește prejudiciul material, a solicitat încasarea integrală a sumei de 10 000 lei reprezentând cheltuieli de asistență juridică în procesul contravențional, precum și a sumei de 10 000 lei aferente prezentului litigiu civil, susținând că diminuarea acestora de către prima instanță este nejustificată.

27. Totodată, a invocat prevederile art. 2036 și art. 2037 Cod civil, potrivit cărora prejudiciul moral se repară chiar și în lipsa vinovăției autorului, iar cuantumul despăgubirii se stabilește în funcție de gravitatea prejudiciului și de necesitatea asigurării unei satisfacții echitabile, concluzionând că suma solicitată este proporțională circumstanțelor cauzei și practicii judiciare.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

28. Prin decizia din 8 iulie 2025, Curtea de Apel Sud, sediul Comrat a respins cererile de apel depuse de reprezentantul Inspectoratului Național de Securitate Publică, Raileanu Mihaela și avocatul Casap Anatolie, în interesele lui Manolov Victor, și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Cimișlia, sediul Central din 21 ianuarie 2025, adoptată pe cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Manolov Victor împotriva Inspectoratului Național de Securitate Publică, Direcția Patrulare "SUD" al INSP al IGP, intervenient accesoriu Jitaru Dumitru, Ministerul Justiției al Republicii Moldova și Inspectoratului General al Poliției cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin tragerea ilegală la răspundere contravențională.

29. Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, fiind adoptată cu respectarea normelor de drept material și procedural, în condițiile în care circumstanțele relevante pentru soluționarea cauzei au fost stabilite pe deplin, iar probele administrate au fost apreciate complet, obiectiv și în coroborare, neexistând temeiuri pentru a interveni asupra soluției pronunțate.

30. Instanța de apel a constatat că prima instanță a stabilit corect raportul juridic dedus judecății și a reținut în mod justificat că, prin anularea definitivă a procesului-verbal contravențional și a deciziei de sancționare, din lipsa faptului contravenției, Manolov Victor a fost supus în mod neîntemeiat unei proceduri contravenționale, fiind astfel îndreptățit să pretindă repararea prejudiciului material și moral cauzat.

31. Totodată, instanța de apel a reținut că dreptul la repararea prejudiciului derivă din dispozițiile Codului civil și ale legislației speciale, în contextul în care persoana lezată poate solicita compensarea prejudiciilor cauzate prin acțiuni ale autorităților, inclusiv în materie contravențională, atunci când acestea au condus la încălcarea drepturilor sale, fiind incidente prevederile art. 45 Cod contravențional și normele privind răspunderea civilă delictuală.

32. În același sens, instanța de apel a apreciat că argumentele apelanților nu răstoarnă concluziile primei instanțe, întrucât acestea se rezumă la o interpretare diferită a situației de fapt și a normelor legale, fără a demonstra existența unor erori de drept sau de fapt care să justifice casarea hotărârii, motiv pentru care apelurile au fost respinse ca nefondate, cu menținerea soluției de admitere parțială a acțiunii.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

33. La 29 august 2025, reprezentantul Inspectoratului Național de Securitate Publică, Raileanu Mihaela a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Sud, sediul Comrat din 8 iulie 2025, solicitând casarea acesteia și a hotărârii Judecătorei Cimișlia, sediul Central din 21 ianuarie 2025, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a cererii de chemare în judecată depuse de Manolov Victor împotriva Inspectoratului Național de Securitate Publică, Direcția Patrulare "SUD" al INSP al IGP, intervenient accesoriu Jitaru Dumitru, Ministerul Justiției al Republicii Moldova și Inspectoratului General al Poliției cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin tragerea ilegală la răspundere contravențională.

34. În esență, prin cererea de recurs, reiterând argumentele invocate în cererea de apel, a invocat că instanțele inferioare au soluționat cauza în mod eronat, fără a stabili complet circumstanțele relevante și fără a aprecia corespunzător probele administrate, considerând că pretențiile privind prejudiciul material, moral și cheltuielile de asistență juridică sunt neîntemeiate și neprobate.

35. A reținut că întocmirea procesului-verbal contravențional de către agentul constatator reprezintă o activitate legală, desfășurată în exercitarea atribuțiilor de serviciu, iar anularea ulterioară a acestuia pentru lipsa faptei contravenției nu echivalează automat cu existența unei fapte ilicite care să atragă răspunderea autorității.

36. Recurentul a susținut că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru angajarea răspunderii statului, întrucât nu a fost constatată prin hotărâre judecătorească definitivă ilegalitatea acțiunilor autorității, iar cazurile expres prevăzute de Legea nr. 1545/1998 nu se regăsesc în speță.

37. De asemenea, a menționat că dreptul la repararea prejudiciului în materie contravențională trebuie valorificat în cadrul procesului contravențional, iar neexercitarea acestuia nu poate fi imputată autorității.

38. Totodată, a argumentat că Inspectoratul Național de Securitate Publică nu este părătul corespunzător, întrucât, potrivit legii, statul este reprezentat de Ministerul Justiției în astfel de litigii, iar Manolov Victor nu a demonstrat existența unei fapte ilicite și nici legătura de cauzalitate între pretensele acțiuni și prejudiciul invocat.

39. În privința cheltuielilor de asistență juridică și a prejudiciului moral, recurentul a evidențiat că acestea nu au fost probate prin înscrisuri pertinente și concludente și că quantumul solicitat este exagerat și nejustificat, nefiind demonstrată existența unor suferințe reale ori a unui prejudiciu efectiv.

40. Prin referința depusă la 17 octombrie 2025, **reprezentantul intervenientului accesoriu Inspectoratul General al Poliției, Cebanu Mariana** a solicitat casarea hotărârii Judecătorei Cimișlia, sediul Central din 21 ianuarie 2025 și a deciziei Curții de Apel Sud, sediul Comrat din 8 iulie 2025, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a cererii de chemare în judecată depuse de Manolov Victor împotriva Inspectoratului Național de Securitate Publică, Direcția Patrolare "SUD" al INSP al IGP, intervenient accesoriu Jitaru Dumitru, Ministerul Justiției al Republicii Moldova și Inspectoratului General al Poliției cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin tragerea ilegală la răspundere contravențională.

41. În susținerea poziției sale, a reținut că decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe sunt neîntemeiate, întrucât circumstanțele cauzei nu au fost stabilite complet și probele nu au fost apreciate obiectiv, iar soluția adoptată contravine normelor de drept material și procedural.

42. A reținut că anularea procesului-verbal contravențional pentru lipsa faptei nu echivalează cu constatarea caracterului ilicit al acțiunilor autorității, condiție indispensabilă pentru angajarea răspunderii statului, astfel încât Manolov Victor nu întrunește cerințele prevăzute de lege pentru acordarea despăgubirilor.

43. A evidențiat că agentului constator au fost realizate în limitele competențelor legale, fiind parte a mecanismului procesului contravențional, iar simpla anulare a sancțiunii nu atrage automat răspunderea autorității și nu justifică repararea prejudiciului.

44. Totodată, a susținut că prevederile Legii nr. 1545/1998 nu sunt aplicabile, întrucât Manolov Victor nu se regăsește în cazurile expres și limitativ prevăzute de lege, iar lipsa constatării explicite a caracterului ilicit al acțiunilor autorității exclude dreptul la despăgubiri.

45. În privința prejudiciului material și a cheltuielilor de asistență juridică, a invocat că acestea nu au fost probate prin mijloace concludente, nefiind demonstrate caracterul real, necesar și rezonabil al acestora, iar quantumul pretins este excesiv și nejustificat.

46. De asemenea, a subliniat că dreptul la recuperarea prejudiciului trebuia exercitat în cadrul procesului contravențional, iar nevalorificarea acestuia nu poate fi imputată autorității, nefiind întrunite condițiile răspunderii civile delictuale.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

47. Articolul 431 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.”

48. Articolul 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel”.

49. Articolul 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

50. Articolul 433 alin. (1), lit. f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

f) recursul este vădit neîntemeiat.

(2) Recursul declarat în temeiul art. 432 alin. (1) lit. e) nu poate fi declarat inadmisibil în temeiul alin. (1) lit. e) din prezentul articol.”

51. Articolul 440 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

52. Articolul 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„(1) Judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs, legalitatea hotărârii contestate prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 432. Instanța invocă, din oficiu, neatragerea în proces a persoanelor ale căror drepturi sunt lezate prin hotărâre. ”

MOTIVAREA INSTANȚEI

53. Cu privire la respectarea termenului de declarare a recursului, completul de judecată reține că dispozitivul deciziei Curții de Apel Sud, sediul Comrat, a fost pronunțat în ședință publică la 8 iulie 2025 (f.d. 204), iar decizia motivată a fost expediată participanților la proces la 31 iulie 2025, fără ca la dosar să existe dovada recepționării acesteia (f.d. 218).

În aceste circumstanțe, recursul depus la 29 august 2025 de către reprezentantul Inspectoratului Național de Securitate Publică, Raileanu Mihaela, se apreciază ca fiind declarat în termenul legal prevăzut de art. 434 Cod de procedură civilă.

54. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (1) lit. a)-f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

55. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului urmează să însușească în condițiile Codului de procedură civilă exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

56. Completul Curții Supreme de Justiție notează, că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

57. Or, dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei contestate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are un caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

58. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție remarcă că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele ierarhic inferioare. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

59. Completul de judecată reține că argumentele recurentului, potrivit cărora anularea procesului-verbal contravențional nu ar echivala cu constatarea caracterului ilicit al acțiunilor autorității, nu pot fi primite, or, încetarea procesului contravențional din lipsa faptului contravenției constituie un veritabil act de reabilitare, apt să fundamenteze dreptul persoanei la repararea prejudiciului suferit.

60. Astfel, spre deosebire de ipoteza nulității formale a procesului-verbal, în prezenta cauză instanța de judecată a constatat inexistența faptei contravenționale, ceea ce implică, în mod direct, caracterul neîntemeiat al tragerii la răspundere contravențională și, implicit, caracterul ilicit al ingerinței autorității în drepturile persoanei.

61. În același sens, Completul reține că dreptul la repararea prejudiciului nu este condiționat de existența unei încheieri interlocutorii distincte privind ilegalitatea acțiunilor autorității, atâta timp cât aceasta rezultă implicit din hotărârea judecătorească definitivă prin care s-a dispus încetarea procesului contravențional pe temei de reabilitare.

62. Critica recurentului referitoare la faptul că agentul constatator a acționat în limitele competenței legale nu este de natură să înlăture răspunderea statului, or, exercitarea

atribuțiilor legale nu exonerează autoritatea de obligația de a repara prejudiciul cauzat printr-o ingerință nejustificată, constatată ulterior de instanța de judecată.

63. De asemenea, sunt neîntemeiate susținerile recurentului privind inexistența prejudiciului moral, întrucât însăși inițierea și desfășurarea unui proces contravențional neîntemeiat, precum și necesitatea apărării drepturilor în instanță constituie o atingere adusă drepturilor personale nepatrimoniale ale reclamantului, inclusiv prezumției de nevinovăție, fiind susceptibile de compensare în echitate.

64. În ceea ce privește prejudiciul material și cheltuielile de asistență juridică, Completul reține că instanțele inferioare au aplicat corect criteriile de realitate, necesitate și proporționalitate, acordând despăgubiri doar în limita probelor administrate, iar criticile recurentului vizează, în esență, o reevaluare a probelor, inadmisibilă în cadrul controlului de legalitate exercitat în recurs.

65. Totodată, argumentul privind neexercitarea dreptului la despăgubiri în cadrul procesului contravențional este lipsit de relevanță juridică, întrucât legislația civilă și cea specială recunosc caracterul autonom al acțiunii în repararea prejudiciului, care poate fi valorificată distinct, în condițiile legii.

66. Referitor la calitatea procesuală pasivă, Completul reține că instanțele inferioare au identificat corect subiectul răspunderii, în acord cu dispozițiile legale privind repararea prejudiciului din contul autorității care are personalitate juridică și care a generat raportul juridic litigios, astfel încât această critică nu poate conduce la casarea actelor judiciare contestate.

67. Prin urmare, argumentele invocate de recurent au primit un răspuns complet, coerent și explicit în actul judecătoresc contestat. În aceste condiții, criticile formulate în recurs nu exprimă decât un simplu dezacord subiectiv față de soluția adoptată de instanța ierarhic inferioară, fără a evidenția vreo eroare de drept sau de fapt care să justifice casarea deciziei.

68. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că nu orice dezacord cu soluția instanței ierarhic inferioare echivalează cu o încălcare a principiilor de drept sau cu o hotărâre arbitrară. Or, instanța de apel a identificat corect obiectul apelului și limitele investirii, a stabilit și expus circumstanțele relevante, precum și a analizat normele incidente și le-a aplicat în mod argumentat cauzei.

69. Deși recurentul nu a indicat în mod expres temeiurile de drept ale recursului, din analiza argumentelor invocate se reține că acestea se circumscriu dispozițiilor art. 432 alin. (1) lit. a) și e) din Codul de procedură civilă.

70. Cu toate acestea, criticile formulate nu relevă existența unor erori de drept imputabile instanței de apel, întrucât aceasta a constatat în mod corect existența unui act de reabilitare, ca premisă esențială pentru angajarea răspunderii statului, în sensul legislației speciale și generale aplicabile.

71. Astfel, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție va considera recursul declarat de Inspectoratul Național de Securitate Publică, ca fiind vădit neîntemeiat, prin urmare inadmisibil.

72. În conformitate cu art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 alin. (1) lit. f) și art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Consideră inadmisibil recursul declarat de reprezentantul Inspectoratului Național de Securitate Publică, Raileanu Mihaela.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător /semnătură/ Stela Procopciuc

Judecători /semnătură/ Diana Stanilă

 /semnătură/ Ion Munteanu